

Poština plačana v gotovini.

Priloga Novin.

Cena številki 1 Din.

Marijin list

**Štev. 2.
29. letnik
1933. febr. 8.**

Marijin list

Pobožen mesečni list. Izhaja vsaki mesec 8. na spomin pedesetletnice razglašenja verske istine od Marijinoga nevtepenoga poprijetja 1. 1904., decembra 8., gda je te list kak prvi pobožen slovenski list Slovencom Slovenske Krajine do rok dani. — Vrežlje i izdava ga z dovoljenjom cerkvene oblasti: **KLEKL JOŽEF**, vp. plebanoš v Črensovcih, Slovenska Krajina, Jugoslavija. (Pred oblastjo odgovoren Godina Jožef CM Groblje.) Tiska Misijonska tiskarna, Groblje-Domžale. (Za tiskarno Janko Strnad.) Cena za skūpen naslov letno 12 Din — na posameznoga 15 Din — v inozemstvo 40 Din, — z Novinami 100 Din. — K Marijinomi listi dobijo naročniki brezplačno Kalendar Srca Jezušovoga i knjižico »Priprava na srečno smrt«, v inozemstvo pa dobijo še brezplačno »Marikin ograeček«. Za naročnike se služi letno več jezero svetih meš.

Vredništvo i uprava **M. Lista**: Črensovci, Slovenska Krajina, Jugoslavija.

CERKVENI GLASI

V **pregnanstvi posvećenl**. Na Solovecke otoke pošila ruska vlada vnožina vernikov i dūhovnikov. Tam je katolićanski pūšpek Slokan posveto v mešnika D. Navickoga, ki je bio 7 let v vozi na Soloveckih otokaj, nato pa je prišeo v Varšavo na Poljsko. Posvećenje v robstvi je pać nekaž nenavadnoga.

Anglikanci i katolićanska vera. Nedavno so meli zborūvanje anglikanski (protestantski) dūhovniki; prišli so do spoznanja, da je edina pomoć Anglije proti brezverstvi združitev s katolićanskov Cerkvijov. Dūhovniki, ki so toga mišlenja, so se združili v društvo »Prijetelje edinosti«. Pravila toga društva so prevzela skoro vse katolićanske istine, tūdi to, da so papa vidni poglavar cele Matere Cerkvi. O, da bi krivoverci kem prle spoznali pravo vero!

Katolićanski misijoni. Na misijonski svetek 4. nedelo oktobra 1932 je papova radio-postaja poslala po sveti to poroćilo od misijonov: 20.000 misijonarov i 5000 domaćih predgarov dela za katolićanstvo v misijonaj. Pomaga njim 30.000 misijonskih sester i 100.000 katehistov (ki vćijo kršćanski navuk). Vzgaia se 16.000 domaćinov v 377 misijonskih seme-nišćaj. Papa pozivajo celi svet, naj dela za misijone. Poslūhnimo glas sv. Oćo!

Katolićanstvo na Irskom. Već kak 20 let majo na Irskom vpelano rano sv. obhajilo, to je: deca že v ranoj mladosti sprijemajo k sebi Je-zuša. Od 320.000 prebivalcov v glavnom varaši Dublini hodi 50.000 vsakšj den k sv. meši, to je povprećno vsaki 6. ćlovek. Irska ma 4000 dūhovni-kov i 2600 bogoslovcev pa mnogo misijonarov. Že odnekda se Irska zove »otok svetnikov«. Vćimo se od irskih katolićanov!

Papa i katolićanski štam. Pri sprejemi visokošolcov so sv. Oća pravi-li, da so katolićanski listi nenadomestilivi pripomoćek za razširjanje i vresnićenje vsega, ka je katolićansko. Zato pa mora katolićan kršćanski štam podpirati. Spunimo to želo sv. Oćo i podpirajmo naše kršćanske liste (Novine, Marijin list, Marijkin ograeček itd.) s tem, da je naroćimo i ćtemo!

Božje zvanje. Eden profesor na univerzi v Nancyi (izgovori: Nansi) na Francoskom je stopo v red dominikancov. — Boži glas tečas ne henja, dokeč ne pripela človeka ta, gde ga Bog šče meti!

Istina je v katoličanski Cerkví! Na pravo vero se je spreobrnolo na Angleškom 19 anglikanskih dühovnikov, med njimi eden glasoviti predgar. — Molimo, da bi krivoverci i neverniki spoznali pravo Mater Cerkev!

Nenavadne redovnice. Eden holandski jezuit je ustanovo red »Nazarenske gospe«. Te redovnice nemajo posebne redovne obleke, nego so oblečene ponavadi. To pa zato, da lejko idejo rešavat dūše tüdi ta, kama inači ne bi mogle. — Skrb za rešitev dūš je iznajdljiva!

Pri Krali je pomoč! V Berlini so zozidali hišo, v šteroj dobijo stanovanje tisti, ki so brez dela i doma. Hiša s kapelicov je posvečena Kristuší Krali, ki je edini pomočnik v nevolaj, ki težijo ves svet. — Tüdi mi Njemi posvetimo svoje hiše, posebno pa svoja srca!

Cerkev preganjajo! V španiji so se brezverci spravili na delo proti Cerkví i ščejo vničiti vse, ka je krščanskoga. V ednom mestí so celo določili čas, kda se sme i kda se ne sme zvoniti. V drugom mestí so zaprli plivanoša, ar je nej šteo spraviti dol z grobov križe. — Tak deleč je prišlo v španiji, ar so katoličani nej meli katoličanskih listov in zato se nej odločno postavili proti brezvercom, šteri so pomali vso oblast dobili v roke. Katoličani branimo vsikdar sveto vero! Naročite samo katoličanske liste!

Cerkev trpi. V Mehiki se šče izda zdigavlejo peklenske sile proti Cerkví božoj. Brezverna vlada šče vero štista vničiti. Določila je za 8 milijonov lüdi samo 314 dühovnikov, ar zna, da tak malo dühovnikov nemre skrbeti za dūše telkih milijonov. — Molimo za preganjane brate!

Radio v službi Kristušovej. Eden katoličanski plivanoš v Detroiti v Ameriki je meo v ednom leti 27 krat verske govore na radio. Dosta lüdi ga je poslušalo i ga sledi prosilo, naj njim pošle napisane tiste predge. Tak je razposlao 2,500.000 izvodov predg. — Tüdi nove moderne najdbe naj slüžijo za razširjenje Jezušovoga navuka!

Bog šče živi! V Lurdi je ozdravila 23 let stara Elizabeta Gug iz Alzacije na Francuskom. Bila je operirana na slepiči pa njoj 6 let rana nej zacelila. Z zavüpanjom na božo i Marijino pomoč je šla v Lurd. Že v prvój kopeli se njoj je rana zaprila. Doktorje so jo pregledali i spoznali, da se je rana na čüden način zacelila. — Bog nam s tem kaže, da zaistino je i nas spomina, naj ne pozabimo na njega.

Brezverstvo — vzrok hüdobj. Eden newyorški sodnik je pravo, da nikša organizacija, štera dela brez bože pomoči, naj bo to osnovna šola ali gimnazija ali pa univerza, nemre iztrebiti hüdodelstva. Vzrok hüdodelstva je brezverstvo. Što ne verje v Boga, tisti se ne boji krasti i moriti. — Katoličani, boj proti brezverstvi! Mi ščemo povsod Boga: v družinaj, po šolaj, v javnom življenji!

Dari

Na »Dom sv. Frančiška« v Črensovcih so v dinaraj darivali sledeči: Virag Lena, Odranci, prosi, naj pride na priprošnjo sv. Antona Anton Martin Slomšek na oltar i naj zadobi boži blagoslov za svojo družino, 10; Antolin Miška, Kula, Bačka, 45; Hozjan Bara, Velika Polana, prosi, naj se počasti sv. Anton, 10; N. Črensovci, 10; Škafar Matjaš, sodni sluga, M. Sobota, 40; Gomboc Marija, Borejci, 10; arenda na leto 1932 še 300; Fotivec Ivan, Žižki, 10; za krmo dobleno v Trnji 95; na Hotizi nabrala Matajič Marija 70 Din. Darivali so sledeči: Horvat Marija 3, Hozjan Agata 10, Hozjan Ana 7, Zelko Agata 1, Ritlop Marija 12, Kramar Jožef 2, Toplak Ana 10, Žerdin Janoš 2, Sabo Marija 2, Tkalec Magda, Sv. Martin na Muri 10, Bogdan Petronella, Kapelšček 10; Kustec Marija, Hotiza 1, Kolenko Marija, D. Bistrica 10, Rous Matjaš, Trnje 10, Poredoš Andraš, Melinci 10, Lipič Martin, Gančani 10 Din.

Zemlo so vozili v grabo pri pokopališči v Črensovcih za Dom sv. Frančiška: Raj Štefan, Horvat Pišta, Jakšič Pavel iz Gornje Bistrice, Horvat Marija iz Trnja.

Za siromake so dali »Domi sv. Frančiška« v Črensovcih v dinaraj l. 1932 sledeči: Kavaš Terezija, Bjelovar 100; šparavec sv. Antona črensovske cerkve 2000; Haklin Treza, Chicago 112; banka Baruch, Paris 1000; Lebar Jožef, Sr. Bistrica 10; pri krūhi gorostalo 40; za otrobe dobleno 32 Din. — Izdali smo z toga v dinaraj: siromakom v penezej 75, za pšenico 620, za meso 794.50, peki za pečenje krūha 296, mlinari za mlenje 42, 12 deci siromaškoj za obleko 1000, za obūteo siromaškomi deteti 85, za krūhovo melo sirotam v Žižke 84 Din. — Nahranili so se k božiči i vūzmi vsi siromaki črensovske fare pa oblekla najsiromaškejša deca.

Oča sirot povrni vsem smilenim darovnikom z večnov smilenostjov.

Odbor za zidanje Doma sv. Frančiška v Črensovcih.

Na Marijin list je dalo več gospodov v D. Lendavi po 2 Din g. dekani Jeriči, kak i v Beltincih ščap Ani. To so tisti, ki majo na svoj naslov M. List i so ne dužni plačati poštnine za kalendar i vendar so jo. Bog povrni i Mati boža vsem! — M. List.

MARIJIN LIST

XXIX. letnik

Štev. 2.

Februar 1933.

Spomin 25 letnice Marijinoga lista

Leta 1904. dec. 8. je izšla 1. številka prvoga pobožnoga lista, Marijinoga lista v Slov. Krajinu. Vnogo molitev se je zdigavalo i vnogo sv. prečiščavanj opravljalo na čast dobroj Materi Mariji, da Slovencom Slov. Krajine zprosi dovolenje za slovenski list. Sprosilga ga je. Marijin list je sad njenih prošenj. Gdga je svet obhajao 50 letnico, ka se je razglasila verska istina od Marijinoga nevtepenoga ali brezmadežnoga, brezgrešnoga poprijetja, te se je narodo naš Marijin list, te nam ga je dala Jezušova Mati. Vzeli smo ga z zahvalnim srcem i v zahvalnosti smo njej ga vrnoli. Njej smo ga zročili kak večni zahvalni spomin 1. ka je ona, naša mati, brez greha poprijeta i 2. ka nam je po težkih borbaj sprosilga Marijin list. Cerkvena oblast je bila proti slovenskomi listi, tembole pa svecka. A oba zadržka je odstranila Marija, dala nam je Marijin list i občuvala ga med prgiščov našega katoličanskoga naroda v največjih viheraj boja i komunizma skoz 25 let. V zahvalo za to izredno veliko mišočo smo obhajali 25 letnico Marijinoga lista.

Letos se bomo spominali dogodkov ob 25 letnici. V spomini si obüdimo te dogodke zato, naj se nam vužge velika gorečnost za širjenje Marijine časti. Milijonski šereg brezbožnikov po celom sveti srdito razširja svoj paklenski navuk, ka nega Boga, ka nega Marije, ka nega Zveličitela, njenoga Sina. Mi pa bomo iz zahvalnoga srca ponavljali, ka je Bog, je Marija, ka je ona boža mati i naša mati i jo bomo prosili, naj povrne te zapelane düše, ve je za nje tüdi stala pod križom i pretrpela s svojim božim Sinom mantrništvo. Iz zahvalnosti bomo stopili vsi pod Marijino zastavo, pod zastavo Marijinoga lista i tečas ne bomo mirüvali, dokę si vsaka katoličanska družina v Slov. Krajinu stalno, za večne čase ne naroči Marijinoga lista. To je dužnost naša za Marijin dar, za njeni »Marijin list«.

V te namen začnemo kak prvi spomin objavlati krasen govor preč. g. Dr. Walland Franca, sal. inspektora z Ljubljane, ki so ga držali 1. 1930. okt. 26. na god Kristuša Krala pri zaključitvi 25 letnice Marijinoga lista.

Svetlost v razsvetljenje poganov!

(Za svečnico.)

Marija je štirideseti den po Jezušovem rojstvu šla z Njim v Jeruzalem v cerkev, da bi Dete darovala Bogi i da bi se očistila. Tam pa je stari Simeon Dete Jezusa vzel v roke i naznalo ljudem, da je to Dete »svetlost v razsvetljenje poganov«.

Sveta Cerkev šče vtisnoli globoko v srce, da je Jezuš prava, najlepša svetlost. Zato pa na svetek Marijinoga očiščenja blagoslavla svetlost, posvet, sveče (zato se té svetek tudi zove svečnica). Sveče so zato na oltari, ar pomenijo Kristuša, zato je tudi večni posvet pred tabernaklom. Zato kristjan, ki ma v sebi božo milost, drži gorečo svečo: pri sv. krsti, pri prvom sv. obhajili, ob smrtnoj vöri.

Jezuš Kristuš je svetlost, ki bo svetila poganom, da prežene tmico, v šteroj blodijo narodi. Tak je proroküvao stari Simeon. Istina, Kristuš je posvet poganom, ki so v davni časaj zablodili od Boga, od večne Istine. Napravili so si svoje bogove, da bi je molili. Delali so grdobije, či bole dele od Boga so bežali v tmico greha. Neskončno smileni Bog pa je poslal na zemlo živo Svetlost, svojega Sina. Posvetila je ta Svetlost na te svet i po celoj zemli je začela nastajati svetlošča. Daniti se je začelo i narodje so se začeli vračati k Bogi.

Že 1900 let sveti ta Svetlost. Že je vsešiom razširjena. Povsod se že oznanjüje Kristušov evangelij. V srca vseh ljudi, pa šče ne je posvetila ta večna Svetlost. Tak rad bi Kristuš, svetlost sama, prišeo k njim, pa premalo je misijonarov za vnoge milijone poganov.

Mi, ki mam Svetlost, dajmo jo tudi poganom! Za misijone delajmo! Kak pa? Z molitvijov, da bi se dosta gorečih mladencov odločilo za misijone i da bi Bog blagoslovo delo misijonarov. Z dari za misijone, če smo mogoči. Če radi damo, nam Bog tudi rad povrne. Svetlost prava, razsvetli temna srca poganov, pa tudi v naši dušaj sveti!

Pot h katoličanskoj Materi cerkvi

Povrnenje farara Nathanael Thayera

»Iščite, pa bote našli«, tak je pravo Jezuš Kristuš, kda je šče hodo na zemli. Te reči so se ponavljale v celoj zgodovini človečanstva. Pa tudi za naš čas valajo i svojo vrednost bodo mele do konca sveta. Što išče, najde. Iščeš srečo? Mir? Vero? Tolažbo v žalosti? Moč za dobra dela? Zmago v šküšnjavah? Vse to najdeš, dobro si zapomni to, vse to najdeš, pa samo pri ednom. Te je — tisti, ki je pravo — jaz sem pot, istina i življenje — naš Odrešenik. Pri njem najdeš vse.

Mnogi iščejo, pa ne tam, ge bi edino našli. Dnesden se jako išče pravica, istina. Pa kakša je ta pravica, istina brez tistoga, šteri je pravo »Jaz sem istina!«

Ka pa mi naj iščemo? **Globoko vero**, štero ne bode mogeo izdreti nikši viher, nikše laži i ogrizavanje, nikše preganjanje. Močni i trdni bodimo v veri v Jezusa Kristuša, v veri, ki ma nezrušlivi fundament, v veri, ki je edina prava Jezusova na zemli. Tü se ide za nas, za naše düše, naše večno zveličanje ali pa pogüblenje. Ali — ali. Zato pa naša prva skrb mora biti, ka bomo vsigdar trdno združeni s fundamentom, tak ka nas niedna zemelska sila ne odtrga od njega, od vere.

Kak močno so vzlüdili našo vero tisti, šteri so živel i v drugoj veri, pa so z velikimi trüdi prišli v naročje matere Cerkvi! Od njih se včimo!

V amerikanskom mesti **Bostoni** je živo Nathanael Thayer. Bio je presbiteranski (protestantski) predgar i pop. Prišeo je tüdi v Evropo se včít evropskij jezikov, stanje držav, šege, navade, zakone glavnejšij držav. Začno se je vsega toga včiti i spoznavati. Pa je zapazo nekaj drugoga. V najvažnejših evropskij deželaj je najšeo tüdi katoličansko vero. Rad bi jo spoznao. Skleno je zato, ka de se poleg drugoga, tüdi od nje včio. Pa gde? Kak? Napotili so ga v Rim k ednomi vučenomi jezuitskomi patri. Jezuitski red ma dosta velikih vučenjakov i je močen steber katoličanske Cerkve. Vsi sovražniki Cerkve se toga reda jako bojijo. So strah vseh nasprotnikov. Zato se pa vsi najbolje proti njim zaganjajo i či majo kaj oblasti v rokaj, njim je to prva skrb, ka jezuite poženejo vö z države. Tak se je zgodilo v Španiji i tüdi po drugij državaj so jim jezuiti trn v peti.

Te Nathanael Thayer pa se je ne bojava jezuitov. Še celo zadovolen je bio, ka bo mogeo spoznati tüdi jezuitski red. Več mesecov sta z jezuitom se včila vküper. Pater je meo dosta svojega dela. Ne je mogao telko časa ponücati s Nathanaelom, kak je on šteo. Nathanael se je napoto k drugomi patri tüdi jezuiti. Razgovarjala sta se dostakrat. Pater njemi je velo, **naj moli**. Nad tem se je Nathanael čüdivao. Pa si je mislo sam pri sebi: molo pa bom, vej molitev nikomi ne škodi i molitev nikoga ne pripela v pogübelnost. Molo je i svoje včenje nadalüvao z velkov gorečnostjov. Nathanael se je mogeo pali začüditi. Ka pa je bilo? Čüdno se njemi je vidlo to, ka sta oba patra v verskij navukaj čisto vednako včila, a od vnoгих protestantskih pastorov, štere je on poznao, pa sta niti dva ne bila vednakij misli v najbolje glavnij talaj navukov.

Pri svojem včenju od katoličanske vere je dele prišeo, kak je záprva sam želo. Najprle je samo šteo spoznati, ka je katoličanska vera. Pa vsigdar bole i bole se je čüdo nad njenim navukom, ki je vsešerom vednaki. Bio je na poti — spreobrnjenja. Sam je to spoznao, ka je na poti v naročje prave Cerkve. Pa je šteo zdaj najprle iti domov v Ameriko, šče vse premisliti, ka je čüo i znao od Cerkvi Kristušove i te prestopiti v katoličansko vero. Prišeo je pa vmes nekši dogodek.

Ravno v tistom časi je vmro v Rimi svetnik Benedikt Jožef Labre, Francoz, rojen 26. marca 1748. Bio je najstarejše dete staršov. Njegovi starši so meli 15 dece. Te svetnik je bio pravi srmak, kodiš i popotnik. Od Boga je bio določeni, da je v časaj francoskoga krala Ludvika V., kda je bila na viški gizdavost, razsipnost i poželenje po vživanji, predgao s svojim sirmaškim življenjom pa mrtvičenjom, da naj zaničujemo vse zemelsko i hrepenimo po nebeskij dobrotaj. Mro je 16. aprila 1783. leta. Njegovo življenje je bilo edna sama molitev, trpljenje i post. Marijo je posebno rad častio. Po njegovoj smrti so se godili čüdeži na njegovom grobi.

Nathanael je meo navado, da je vsakšo stvar natenci premislo. Tüdi čüdeže je šteo dobro spoznati i preiskati, ali so v istini čüdeži. Šo je ta. Te se je ravno gučalo od nenavadnoga ozdravljenja edne nüne, od štere so pravili doktorje ka za njo nega več pomoči. Nathanael je vse natenkoma zapitao, pa je mogeo spoznati, ka je v istini nüna čüdežno ozdravila.

Ne je več odlašao s svojim spreobrnjenjom. Odpovedao se je vsemi zemelskomi, vsemi, ka njemi je bilo na zemli drago: zapüsto je družino, svoje premoženje pa stopo v katoličansko Cerkev.

Po svojem spreobrnjenji je šo Nathanael Thayer v Francijo, stopo v bogoslovje. L. 1787 je bio posvečen v dühovnika. Tri leta kesnej je šo domo — v Ameriko, v svojo domovino i ustanovo katoličansko občino v svojem mesti, gde je prle bio prezbiteranski predgar.

Za 25 letnico »Marijinoga lista«

(Govor Dr. Walland Franca, salezijanskoga inspektora l. 1930. okt. 26. med pontifikalnov svetov mešov.)

Ne skrbite i ne spitavlite: »Ka bomo jeli ali ka bomo pili ali s čim se bomo oblekli? Iščite najprle božega kralstva, i vse to vam bo navrženo.« (Mt 6, 31)

Predragi! Daruje se presveta Daritev, slovesna služba boža v proslavitev nad vse važnoga dogodka đvajstipetletnice Ma-

rijinoga lista. I sveti se dnes velepomemben svetek — Kristuša Krala. A jaz vam naj spregovorim nekaj reči od pobožnosti do Marije Pomočnice. Sam lübi Bog, ki piše z dogodki kak mi pišemo z reči, vam je vse tak lepo naklono i napravo. Vse to se naimre jako lepo vjema, vse se vtapla v edno samo soglasje, v edno samo veselo i dobro reč, ki vam jo dnes nebesa pošilajo kak njihov odgovor na vaso svetitev. Gučao vam bom: od pomena svetka Kristuša Krala, od pomena pobožnosti do Marije Pomočnice i od pomena vašega Marijinoga lista.

Pomen svetka — Kristuša Krala

Znate, da je dnešnji svetek **ščista novi svetek**. Zdajšnji papa so ga pred par leti vpelali. Mnogi so se toga svetka zbojali; a mnogim, premnogim pa šče ne na pamet prišlo, kakši velki pomen ma za naše katoličansko življenje. Sv. oča, šterih modrost, moč i velikopoteznost ves svet občüdüje, so nastavili te svetek, da bi slovesno proglasili; i vsakše leto nanovo ponovili vsemi sveti, da je naš Gospod Jezuš Kristuš Gospodar i Krao tüdi vsega javnoga življenja, da brez Kristuša nikaj nemre obstati i obroditi, ravno tak kak brez sunca, njegove svetlosti i dobrodejne toplote se nikaj nemre razviti i vgapjati.

V Egipti je reka Nil: vsako leto prestopi bregove i poplavi ravnino. Njene vode so kaone, ar nosijo seov zemlo, rodovitno zemlo. Kak daleč segne ta vodina, tak daleč je življenje. Kama pa nemrejo priti njeni valovi, tam ostane gola pesičnata püščava. Tak je s Kristušom i njegovim blagodarom. Kama pride Kristuš, gde On zagospodari s svojov svetov i sladkov postavov, gde zakralüje njegova lübezen, tam cvete i zori pa rodi vse. Kama pa Gospoda ne püstijo, tam je smrt doma, žalost i neplopnost, trpljenje i vkanlivost, končno pa pogüblenje. I sveti oča so to istino slovesno proglasili — posebno so šče povdarili, da je Kristuš ne samo v cerkvi gospodar, kama hodijo lüdje — njemi se klanjat i priporočat, nego mora biti gospodar v družinaj, štere morajo biti njemi posvečene. Kralüvati mora po šolaj, da tam napaja mladino v svojov svetostjov i srečov. Gospodüvati mora po občinaj i v občinskih upravaj. Voditi mora voditele naroda po parlamentaj i ministrstvih, ar bo samo te vlada zaistino hasnovita i blagodejna pa sadonosna. Njemi se morajo klanjati krali i casari. Pripoznati morajo, da so od Njega odvisni, da bodo Njemi davali odgovor od svojih zakonov i svojega vladanja. S tem so rimski papa dosegnoli, da se i slovesno priznava i v velikih procesijaj, zborovanjih, shodih i prireditvaj z vdeležbov oblasti i drüge svetske gospode proslavi

gospodstvo Kristuša nad nami i nad vsem našim domačem i javnom življenji. Povedali so vsem katoličanom, da se moramo dati voditi od načel, štere nam je naš veliki Vučiteo iz nebes prineseo i ki jih glasi sveta Cerkev.

Zaistino smo že daleč od toga cila. Mnogo ljudi dnesden živi, ki ne vejo za to edino pot rešenja. Zato je telko nevol po sveti, telko zmešnjave, trpljenja i nevarnosti. Socialne prilike so strašno božne, i zdravila, ki nam jih ponüvlejo, so šče hüjša; i bodo nesrečno bolezen, na šteroj so mnogi narodi na smrt be-težni, šče zvekušala.

Tomí proti stoji vojska Kristušovih vernih i vdanih, za blaženost svojih bratov, delavcov, obrtnikov, izobražencev, posestnikov i batrivnih voditelov Njegovih vojakov. Zaistino nikdar je svet ne vido vojske, ki bi mela lepše namene i bi rabila bole plemenito pa dobrodelno orožje.

Predragi! Dnes je nabor! Na dnešnji svetek sveta Cerkev zbira prostovolce, vojake, šteri se ščejo s Kristušom bojüvati, šteri se ščejo za Kristuša boriti i se zavzeti za düšno blaženost svojih bratov! — Negda so za to delo dühovniki zadoščali. Zdaj zovejo sv. Oča na pomoč dühovnikom, v sveto vojsko, tüdi laiike (navadne lüdi): da postanejo nekši sodühovniki, pomagači dühovnikov. Pod voditeljstvom duhovnikov i v dovršenje dühovnikovoga dela naj bi se poprijali z vsov düšov ete misli: Kristuš mora priti v vsako hišo i v vsako düšo, trbe da pride v šolo i med mladino, trbe da pride v bolnice i fabrike i med delo na poli, trbe da pride v vse javne uprave. Javno moramo pokazati, da smo srečni, ar ga mamó za krala. Zato se trüdimo, da z delom za misijone i z razširjavanjom dobrega tiska pripelamo kem več src i vsikdar več düš h Kristuši.

Pred nami se sveti **podoba Kristuša Krala:** Zmagovitoga, vesolnoga Gospoda, šteromi je Bog podelo kak njegov večni delež — kralüvanje. Srečen je, što se njemi pridrüži i posveti; srečen je, što dela i se vojüje i trpi za Njega! Samo pravilno se vojsküjoči kristjani bodo koronani.

Vidite, to je pomen dnešnjega svetka. I dobro sprevidite, da je te svetek nad vse važen i novi; dobro razmíte, da se ga je pekel prestrašo i se proti njemi zdigno. Vse, ka se vam povedao, se lahko zbere v eden izraz: katoličanska akcija, to je delo za Kristuša. Želo sv. Oče teda spunite, če se vržete na to delo i ga z vsov vernostjov spunjavlete.

Pomen pobožnosti do Marije Pomočnice

Isto reč, isto veliko reč vam bo spregovorila Marija Pomočnica. Marija Pomočnica je **bojevita Marija.** Njeni predpodobi

sta Estera i Judita. I pobožnost do Marije Pomočnice — pobožnost, ki je bila blaženomi don Boski od Boga dana, da jo vpela i poživi med katoličani — je nova pobožnost, moderna pobožnost. Ma poseben boži blagoslov i posebno poslanstvo. Zaistino jako je srečen tisti, ki spozna to pobožnost pa se za njo odloči!

Marija je dobila naslov Pomočnice, ar je branila krščansko ljudstvo (ravno naše kraje) pred groznimi Türki. Kda so casarje i kralovje zapustili svoje narode, ali so njihovi bataljoni pešali, je ljudstvo Marijo zazvalo za pomoč i jo z obvičnim zazavanjom prosilo, naj pride rešit Jezusa i njegovo vero med svojimi narodi. Marija je pripomogla do dveh največjih zmag: leta 1571. pri Lepanti i leta 1683. pred Bečom. Marija je nešternokrat pomagala posameznim občinam ali krajom. To nam kažejo kapelice i cerkvi, ki so njej posvečene. Ravno to svedoči vdomačena pobožnost do Marije »Pomagaj«.

Marija je dobila naslov Pomočnice, ar je branila Papo pred nasilnim Napoleonom. Kda so se njemi poklanjali casari i krali, je šteo, da bi tudi papa vgodio njegovoj gizdosti. Ar se je papa ne pred njim ponizo, ga je dao zapreti i odgnati v izgnanstvo. Papa se je ščista Mariji zavüpaol i ona je pribežala na pomoč. Osvobodila je Kristušovoga namestnika, rešila Kristuša v njegovoj osebi i rešila sveto Cerkev.

Kda je don Bosko začno s 50 krajcari v žepi zidati velikansko cerkev v Turini, so bili jako slabi časi. Vlada je preganjala redovnike, zapirala cerkve, oropala papo. Framasoni so meli vseširokom velko reč; šole i listi so bili puni napadov na Kristuša i na njegovo Cerkev. Don Bosko je skleno dati svojoj cerkvi naslov Pomočnica kristjanov. Neso njemi šteli dati dovoljenja. Od vseh strani se je čülo: »To je za Papo, to je proti vladi, to je draženje vlade...« A don Bosko je ne popüsto i morali so dovoliti.

Začno je širiti pobožnost do Marije Pomočnice. Vse njegovo delo je bilo lepí dokaz, kak dobra i zmožna je Marija. Brez vsega je zozidao na stotine zavodov, jih preskrbo z najnovjšimi stroji, napuno jih s siromaškimi dečki, dao dobre dühovnike vzgojitele, preplavo Taljansko z dobrimi knjigami, zadobo velikansko poštenje lüdi pri neprijatelaj. Včino je nepreračunlive zasluge sv. Oči. I Marija je podpirala njegov trüd, plačüvala njegove dobrotnike, zbirala darila, delila čüde zaistino brez mere i brez števila. — To delo nadaljavle ešče dnes. Gde živi don Bosko v svojih sinovih, tam je jasno vidno Marijino delo. Gde je odprta salezijanska cerkev ali tudi samo kapelica, od tam tečejo sveže vretine milosti med častilce Matere Marije pod imenom Pomočnice kristjanov.

Pa štera je posebnost pri tej pobožnosti? Ne je samo razloček v imeni! Razloček je v načini. Don Bosko je oblubo vse milosti i tudi prave čudeže njim, šteri so šteli pomagati don Boski pri njegovom deli. »Dajte za krüh mojim dečkom, dajte za misijone . . . i Marija vam bo dala vse, ka jo prosite. Pomagajte kak morete don Boski pri njegovom deli — i Marija vam bo pomagala!« Posebnost te pobožnosti je, da poleg molitve močno povdarja potrebo dela, apostolskega dela za Kristuša i za Papo, dela za apostolstvo vzgoje, dela za apostolstvo tiska i misijonstva. Po don Boski so pravi »pobožni« oni, ki delajo, se trüdiyo, so sotrüdniki don Boskovi pri njegovom deli. Bon Bosko zove: »Što je Bogi vdan i šče zaistino Marijo častiti, naj ide na delo, na delo za Kristušovo stvar! Nemre biti kristjan, što je ne apostol.« To je don Boskovo poslanstvo, to je dar, ki ga sveti da pobožnost do Marije Pomočnice. I vi vidite, da se ta reč lepo vjema z onov, ki vala za slavnost Kristuša Krala, štero dnes svetimo.

Pomen dvajstipetletnice Marijinoga lista

Videli bote tudi, kak lepo se to vjema z velkoj svetitevjov, ki jo vi dnes na tak slovesen način obhajate, naimre z dvajstipetletnicov vašega Marijinoga lista.

Pred petindvajsetimi leti je bio tü med vami apoštolski mož — hvala Bogi živi še dnes i je ešče pun sveže nadnaravne mladosti — apostol, ki je sprevido, da je za srečo i razvoj Slovenske Krajine potreben list. Te mož je vpleteo med sveta svestva i med svete govore pa pobožnosti, ki se opravljajo v cerkvi, ešče službo — zaistino božo službo — tiska.

Tisk je dnes največša moč, ki jih svet pozna. V mnogom pogledi je tisk močnejši od vojakov i kanonov (štükov). Tisk lahko včini več slaboga, kak najhüjše bolezn i nesreče, a tisk more napraviti telko dobroga, ka bi ga inači nieden človek ne bi mogeo včiniti. Tisk je edina šola, v štero hodijo odrasli lüdje. Kda je bio papa Pij X. ešče püšpek v Benetkaj, je pravo: »Raj odam celo püšpekovo palico, prstan in obleko, kak pa da bi püsto, da prepadne katoličanski časopis.«

Sama Nemčija ma dnes 3812 dnevnikov i 4309 tednikov (tedensko izhaja); v Severnoj Ameriki majo 24 dnevnikov (ki se tiskajo v 35,780.000 izvodih dnevno) i 14.800 tednikov. Samo za reklamo (javno priporočanje) se dobili v ednom leti 37 milijard 500 milijonov dinarjev. Dobiček ednoga samoga lista v Londoni znese letno 5,650.000 zlatih kron!

I vi mate svoj list. Ali se more primerjati s temi velikani, od šterih sem gučao? V mnogom pogledi je bouši! Oni nosijo

v svet samo odmev siromaštva, s šterov je puno življenje; glasi se od trgov i nesreč, hüdodelstev i svaj, misli, ki se po blati i prahi kotajo, so v njih. A vaš list ma vretino pred oltarom i prinaša v vašo milo i lübo Slovensko Krajino — ki je kak velka i lübezniva družina — valove, sveže valove nebeskih vod. Kama pride te list, tam se razvedri düša, tam se nekaj gene v düši, vzklijejo i zacvetejo nebeske, lepe, čiste, vesele, dobre misli. Ka je Nil za Egipt — to je te list, ki v Marijinom imeni prihaja, za Slovensko krajino. Što de mogočo zračunati, kelko dobroga je že včino te list! Skrito je v nešternih düšaj: vidilo de se komaj te, kda bodo očivesni vsi dobri i slabi sadovi. A

Dr. Franc Walland, salezijanski inspektor.

tüdi zvüna, glejte, poglednite pred oltar: okoli milostivoga gospoda opata, ki tüdi prisrčno lübi Marijo Pomočnico i don Boska, vidite lepo čredo mladih dühovnikov, vaših sinov, ki so dnes salezijanci, i so postali to, ka so, po dobrodelnom vplivi Marijinoga lista. I ne samo ti, ki so tü okoli, dosta jih je, ki so dnes ne mogli priti in ki morajo delati po sveti, v domovini ali v misijonih, i ki majo za milost zvanja zahvaliti Mariji i nje-nomi listi. Te list je prineseo med vas ime i slavo don Boska, te list je prvi širo pobožnost do Marije Pomočnice. Te list je pomagao zbrati moči, da se je Martinišče postavilo. Vište, kelko zaslug samo v tom pogledi, ki je meni znani. Pa če bi mogli

zdaj spregovoriti vaši župniki i duhovni pastirje, bi zno po-vedati vsaki od svojega kraja spodobne dobre skušnje i bi eno-glasno hvalili Marijin list.

Kakši je pomen toga lista? Jasno je že iz toga, ka ste čüli. To je vaš voditeo, vaš vučiteo, vaš zapovednik! Katoličanska akcija je vojska — vojska z nevarnim i močnim neprijatelom. Tü trbe zapovedništvo, sprevidnost, batrivnost, povelstvo.

Vaši duhovniki vam gučijo v cerkvi, a nemrejo dati odgo-ovor na vsa pitanja, nemrejo vas vpelati v vse vaše svete i vesele dužnosti i zavednosti. Tü vam pomaga vaš list i dopuni, on je pravi pomagač, sotrudnik duhovnikov.

Vi morate ljubiti te vaš sveti i dober list; vi ga morate paz-ливо i skrbno četeti, tüdi med seov se pogučavati od člankov, ki so v njem. V dvojščini i pri nasprotüvanji ga morete za svet i navodila pitati. Širiti ga morati, pridobivati njemi nove naroč-ke, zvršavati to, ka je v njem napisano — je vaša dužnost.

Dnes napravite s tem silno dosta dobrega dela. Širi se po-ganstvo, mesenost, brezbožnost. Nevarnosti je mnogo i pre-mnogo za sveto Kristušovo stvar. Najbole vi pomagate sebi i vašoj deci, najbole vi ljubite svojo Slovensko Krajino i zaistino najbole pomagate razvoji naše mile pa lepe domovine, če delate za vaš list. Včasi so vas morebiti politična pitanja prignala v cepitev i vas odtüjila tomi važnomi deli: dnes stopite vküp i delajte kak vam to priporoča sv. Oča za preroditev vere. S tem delom, ki vam ga bo nadrobno oznanjao Marijin list, bote postali zaistino zaslužni pred Bogom i pred ljudmi. Vaša Slov. Krajina bo napredüvala vsestransko i blagoslavlali vas bodo vaši sinovi, vaši vnüki i celo kesni vnüki.

Samo edno reč bi vam šče rad spregovoro. Pravo bo što: Mam že telko drugoga dela, na njivaj, pri živini: ne vtegnem, naj drugi delajo i se zanimajo za takšo agitacijo, za takše apo-stolstvo.

Predragi, odgovor vam da eden, ki se nikdar ne moti. Jezuš pravi: »Ne skrbite, ka bote jeli, ka pili, ali ščem se oblačili!« Ne bojte se! Ne bodite male vere! Vaše pole bo obrodilo, vaše gorice bodo obrodile, vaše posestvo bo šlo dobro naprej, vaše družine bodo zdrave i zadovolne pa pune božega blagoslova, če se vi zaistino vse Bogi posvetite i se zavestno pa požrtvovalno trü-dite za zmago Kristušove stvari v vašoj družini, pri vaših prijatelaj, sosedaj, sodelavcaj, pajdašaj, sorojakaj; ča vi delate i se trüдите sküпно z duhovniki pa z dobrimi ustanovami, ki so v Slov. Krajini razširjene, če vi razširite srce i darüjete za svete namene vzgoje novih duhovnikov, za vzgojo mladine, za misijone i za druge svete namene, od šterih vam bo list pisao.

Marija naj razlije svoj blagoslov na gospoda ustanovitelja Marijinoga lista, na vse njegove vrednike i sodelavce! Ona naj njim da to veliko duhovniško vesele, da vidijo ljudi hoditi po tistih potaj, ki jih Marijin list kaže. Marija naj razlije svoj blagoslov na vas vse, ki ste se dnešnji den navdüşili za svete i visoke cile kršćanskoga apoštolstva. Spomnite se, da nega bole Bogi dopadljivoga dela, kak rešavati duše. Da, što se bo s Kristušom i za Kristuša bojüvao na sveti, bo z njim vekomaj vživao nedopovedljivo zmagoslavje v nebesaj. Ta gori naj nam da priti po Materinoj priprošnji i priti z obilnimi dušami, šterim smo mi pomagali do te sreče, on, ki je krao vseh kralov, začetek i konec vsega: naš sladki Gospod Jezuš Kristuš; Njemi slava i čast na vse veke. Amen.

O MARIJA!

Tebi zročam
 ljubav mojo
 i Te prosim:
 daj mi svojo,
 o Marija!

Ne zapüsti
 me v bridkosti,
 nego vodi
 v kraj radosti,
 o Marija!

Da bom spevao
 enkrat srečno
 Tebi hvalo
 vekevečno,
 o Marija!

Najvekši kinč katoličanov

Spovem se...

V začetki meše molita duhovnik i ministrant vstopne molitve. Kda že nekaj časa molita — zdaj eden pa drugi — se duhovnik prikloni i glasno moli: Konfiteor — Spovem se vsemogočnomi Bogi... Ne je mogoče vsakšemi razmiti te spovedi, ar se latinski moli. Celo molitev (spoved) bi si lahko etak razložili.

Predočimo si, da smo v nebeskoj dvorani pred tronom samoga Boga; na troni sedi večni Sodnik, okoli njega pa so zbrani vsi svetniki. Pred seov vidimo nešterne, ki so vzvišeni nad vsemi: blaženo Devico Marijo, Mihala nadangela, Ivana Krstitela, glavniva apoštola Petra i Pavla. Mi — zgübleni grešniki — stojimo pred njimi i oni kažejo na nas i nas pomilüjejo, ar smo zgübili milost, ki smo jo pri sv. krsti prijali. Vse nas spreleti strah, kda spoznamo svojo hüdobijo i grdobo. Groza nas obide i postajamo vsikdar menši, tak da bi se nazadnje v tlo vtunili. A v slednjem megnenji pošlemo pred božega Sodnika svoje

spokorjeno srce z rečmi: Moja krivda, moja krivda, moja velika krivda! To je najviši vrh i najglobokejši del vse molitvi, to je kraj, kama pritečejo od vseh strani valovi našega obžalovanja.

Za tem se vse spremeni. Svetniki, ki so nas prle pomilivali i nad nami žalivali, nas ne gledajo več tak grdo, nego se obrnejo k božemi troni i prosijo za nas pa nas branijo. Vidimo, kak proseče se obračajo na vsemogočnoga Sodnika, da bi nam izprosil odpuščenje. To je glavna miseo Konfiteora.

Dragi krščeniki! Pazite tudi, kak se duhovnik drži pri toj molitvi. Globoko prignjeni je, ne vüpa poglednoti na oltar; trikrat se vdari na prsa, da bi pokarao grešno srce, ki je sredina vse nezahvalnosti. Ka duhovnik napravi, včinimo v dühi tudi mi. Pa ne zato, ar duhovnik tak dela. Vsi mamö dužnost to včiniti. Prvi krščeniki so vsi odgovarjali duhovniki. Javno pred vsemi so izpovedali svoje grehe i je požalüvali. Zdaj pa je to na te način nemogoče, ar vsi lüdje ne razmijo latinskoga jezika. V imeni vseh vernikov zdaj ministrant odgovarja, a vsi moramo požalüvati svoje grehe. V neštèrni samostanaj je šče zdaj v navadi javna spoved, gde vsi glasno spovejo svoje slabosti.

Po Konfiteori moli duhovnik za odpuščenje grehov vseh vernikov: »Usmili se vas vsemogočni Bog, odpüsti vam grehe i pripelaj vas v večno življenje.« Ravnotak prosi ministrant v imeni vsega lüdstva za duhovnika.

S tem je ešče ne konec molitvi. Zavüпали smo v Boga i pokazali smo vero v Njega — Sodnika. On pa se zgledne na nas. Zbüdi v nas življenje i z življenjom pride veselje. Odrevenele naše kotrige znova oživijo i milost nam prinese vekše veselje.

Z zavüpanjom molimo:

Dühovnik: O Bog, z ednim pogledom nas znova oživiš.

Ministrant: I tvoje lüdstvo se bo veselilo v Tebi.

Dühovnik: Skaži nam, Gospod, svoje vsmiljenje.

Ministrant: I daj nam svoje zveličanje.

Nato stople duhovnik, razsvetlen i pun gorečnosti, po stopnicaj proti oltari i moli: »O da bi s čistimi düšami vredno stopili v Najsvetejšè!«

(Po Parschi.)

Najlepša molitev: Sveto čislo

»Ki si ga Devica v cerkvi darüvala«

Moj Jezuš! Kak te je Marija Devica darüvala Bogi, tak tudi jes tebi darüjem: svoje telo i düšo, vse ka mam, vse to ti naj bo prijeten dar. Ves naj bom tvoj. Ti si se za mene darüvao, vse si dao, ka si meo, vse, da si me odrešo in mi pripravo večno življenje. Zato naj tudi vse moje življenje bo tvoje.

Ti prečista Mati moja! Po tvojij rokaj se je dete Jezuš da-

rüvalo nebeskomi oči, tak želem tudi jes samoga sebe in vse, ka mam i ka sem, dariivati Bogi po tvojih čistij, svetij rokaj.

O dobrotivno Dete Jezuš! S kakšim veseljom te je vzeo starček Simeon v roke, kak lübeznivo te je gledao i meo rad. Daj, o drago Dete, da te bomo tudi mi vsi tak radi prejemali v svoja srca. Starček Simeon te je samo držao na rokaj, pa je pravo, ka zdaj rad merje. Zadosta njemi je bilo to. Kakši smo pa mi? Ti želiš priti v naša srca, v nas same, k sebi nas zoveš, čakaš na nas v cerkvi, pa mi neščemo poslušati tvoje prošnje! Spreobrne naša srca! Spreobrne naše misli, žele, reči i naša dela!

Pa spreobrne tudi vse nevernike, krivoverce i zasleplene grešnike. Daj, ka spreglednejo i spoznajo svoj žalosten stan i zapüstijo kmico hüdobije, slabosti pa nevednosti. Naj se približajo tvojemi kraljestvi — tvojoj sveti Cerkvi, štera je skrbna mati i vučitelica vsej, šteri v tebe verjejo.

Spominaj se, človek!

(Za pepeonico)

Nikaj stalnoga nega na zemli. Mogočni kralovje so blii i nega zdaj sledü od njih. Veliko slavo so žüivali vučenjaki, zdaj so pozablene njihove kosti (čonte). Čast i moč, vse mine. Čas beži i vse se z njim pašči. Kam pa? Proti konci, proti smrti.

Smrt hodi med nami. Zdaj vmori toga, zdaj onoga. Eden za drüгим kaplejo lüdjje pod njenov kosov i nega jih več. Pokrije je čarna zemla i pozableni so. Ali jih pa zaistino nega več? Naša düšna vest i Bog nam pravita, da človeča düša živé tudi po telovnoj smrti.

Na sveti se godi dosta krivic, to vsaki den lejko vidimo. Poštenost se mora skrivati, moč pa oblast ma krivica v rokaj. Düšna vest nam pa jasno pravi, da se mora poštenost plačati i krivica kaštigati. To se pa tü na sveti skoro nikdar ne zgodi, zato je očivesno, da Bog plačüje i kaštiga po smrti, na drügom sveti. Zato pa düše morajo tudi tam živeti, da dobijo pravično plačilo ali kaštigo.

Pa tudi Bog nam pravi, da je naša düša nemrtelna. Kristušove so reči: »Ne bojte se tisti, ki vmorijo telo, düše pa nemrejo vmoriti; a bojte se tistoga, ki more düšo i telo v pekeo pogübiti (Matej 10, 28—29). V boži rečaj pa nemre drügo biti, kak čista istina.

Popunoma gvišno je, da merjemo. Ravnotak je gotovo, da po smrti tela dobi düša plačilo ali kazen, nebesa ali pekeo. Gotovo je, da vsi želemo priti v nebesa. To bo pa samo te, če bo naše življenje na zemli takše, da si zveličanje zaslüžimo. Da na

naš cio — na nebesa — ne pozabimo, mamó veè pripomoèkov. Eden takši je miseo na smrt.

Sveta Cerkev nas v cerkvenom leti večkrat naravnoè opomina na smrt: na dùšni den, na staro leto, na pepeonico itd. Štiridesetdnevni post je èas pokore. Zaènemo ga s pepeonicov. Cerkev nam na pepeonico z vidnim znamenjom, s pepelom, kaže minlivost toga sveta. Pepel pomeni pokoro, ki je združena z mislimi na smrt. Kda se spomnimo na smrt, nas spreleti strah pred veènostjov. Groza nas je, ar smo z grehom žalili Boga. Znamo pa, da je On smileni, zato ga prosimo za odpúšèanje! Delajmo pokoro, da se nam po smrti odprejo dveri nebeskoga kralstva.

Na pepeonico dùhovnik moli i prosi Boga, naj bi vsi, ki bodo potreseni z blagoslovenim pepelom, ki ponizno zovejo Njegovo ime, se obtožujejo svojih grehov, objokavajo svoja slaba dela i neprestano prosijo božo očinsko dobroto, dosegli dpúšèanje svojih grehov. Nato mešnik pepeli sebe i vernike, govoreè: »Memento homo, quia pulvis es et in pulverem reverteris!« — »Spominaj se, èlovek, da si prah i se v prah povrneš.«

* Da bi se na reèi skrbne matere svete Cerkve večkrat spomnili, posebno v spokornom postnom èasi! Da nas oslobodiš, o Gospod, verig! Da nas pripelaš k pravoj pokori! Mi grešniki prosimo te, poslúhni nas!

Liturgièno gibanje

Najveèke delo Jezúsove lúbezni do lúdi je bila njegova daritev na velki petek, kda je za nas na križi samoga sebe darívalo nebeskomi Oèi. Njegova lúbav pa je bila tak velka, da je šteo to daritev ponavlati do konca sveta. To se godi pri sv. meši. Sv. meša je spomin odrešenja, je daritev, to je ono djanje, s šterim èlovek najbolje priznava Boga za svojega Gospoda. Èlovek daruje Bogi to, kaj je najlepšega, to je samoga božega Sina Jezúša. Vsi moramo z daritvijov Boga priznavati za svojega Gospoda. Zato je mešnik namestnik Boga i vernikov, on moli v imeni lúdstva i za lúdstvo, on posreduje med Bogom i lúdmí.

Globoko bi si morali mi katolíèani v srce zapisati, da vsi z mešnikom vred daríjemo sveto mešo. Jezus se pri meši daríje za nas, mi se pa združeni z mešnikom daríjemo Bogi. O kristjani, ali razmíte, da je sv. meša darívanje samoga sebe Bogi. Daríjemo njemi vse svoje težave, položimo na oltar svoje grehe, da nam je zbríše. O, predragi, kak lepo bi bilo, èe bi vsi katolíèani razmíli to i bi se ob nedelaj zbirali okoli oltara, da se z mešnikom daríjejo Bogi!

V prvi časaj krščanstva je ljudstvo vkupno z mešnikom darovalo sv. mešo. S pesmijov so sprevaljali duhovnika k oltari. On je molo za vse ljudi, ljudstvo njemu je odgovarjalo, poslušalo čtenje iz pisem apoštolov i evangelij, nato je bila predga, k oltari so prinesli vsi dare pri darivanji, štere je duhovnik spremeno v telo i krv Gospodovo. Šče pred darivanjom pa so se polubili, ar so meli pred očmi Kristušovo naročilo: Če prineseš svoj dar na oltar, pa se spomniš, da ma tvoj brat kaj proti tebi, pusti dar, pa idi i se zmiri z bratom svojim. Nazadnje je cela navzoča krščanska občina prejela sv. obhajilo; tistim pa, ki so ne bili navzoči, so nesli obhajilo domou.

Sledkar, kda so ljudje ne več gučali latinski, so mešnika ne razmeli. Zavrglo se je tak lepo sodelüvanje ljudstva pri službi božoj. Ljudje so začali pri svetoj meši moliti čislo i druge molitvi.

V novejšem časi pa nastanolo tak zvano liturgično gibanje. »Liturgija« je grčka reč i pomeni »opravilo ljudi«. To ime se je vzelo za sveto mešo i tak nam že ime pove, da je meša ljudsko opravilo, ne samo duhovnikovo. Liturgično gibanje šče to dosegnoti, da bi se verniki vdeležili sv. meše, tak, ka bi se sami z mešnikom darivali Bogi, ž njim molili mešne molitvi i ž njim prejeli telo Gospodovo. Tak bi bar malo razmili neprecenljivo vrednost sv. meše, z veseljom bi prihajali v cerkev i tam se ne bi dolgočasil. Kak genljivo bi bilo, če bi se v nedelo cela fara zbrala okoli oltara i plivanoš bi stopili med nje k oltari, da v njihovom imeni i zanje molijo, oni pa bi svoja srca položil na oltar v dar Bogi. **Od Boga smo i njemu se darüjmo**, On bi pa prišeo vsem zbranim v srce pri sv. obhajili. O, v svetoj lübezni bi se čutili kak bratje i sestre, bili bi kak ena družina i sveti, boži mir bi vladao nad vsemi!

Ta lepa miseo, da bi se verniki kem bole približali k skrivnosti sv. meše, se je začela v Austriji. Začetki so pa že tüdi pri nas na Slovenskom. Ništerne Marijine družbe i šolska deca že majo vpelano tak zvano »recitirano« mešo, to je: vsi odgovarjajo duhovniki tisto, ka navadno ministrant odgovarja, ali pa celo mešo molijo po slovenski ravno tak, kak duhovnik po latinsko.

Vüpaismo se, da pomali liturgično gibanje najde pot tüdi k nam. Za začetek je potrebno, da bole nátenko znamo, ka je sv. meša. Od toga najdete pisano v Marijinom listi. Najbouše pa bi bilo, da si küpíte molitvenik »Svete maše za nedelje in praznike« (prestavo Vital Vodušek, izdala Družba sv. Mohorja v Celju). V tom molitveniki so mešne molitvi za vse nedele, svetke pa druge poglavitne dneve, vse vküp okoli 100 sv. meš. Če te mogoči, si to knigo küpiti, bote slovenski ravno tiste mo-

litvi molili, kak mešnik latinski. Lepe so vse molitvi, ali pri sv. meši je pač najbolje primerno i najlepše, da molimo tisto kak duhovnik, da pazimo na vse, ka se godi na oltari, ne samo na poglavitne mešne dele.

Daj, Gospodne, da se bomo v spoznavanji skrivnosti Tvoje presvete daritvi vsikdar bole približavali k vratam nebeskoga veselja!

CERKVENI GLASI

V službo Kristušove Cerkvi so stopili. Na svetek Treh kralov so gospod pomožni púšpek v Maribori podelili dvanajstim bogoslovcom subdiakonatu. Subdiakonatu je prvi višesnji sveti red, ki se podeli pred mešniškim posvečenjom. Genljivo je bilo viditi teh 12 mladih ljudi, ki so kak apoštoli obljubili zvestobo Bogi. Iz naše Slovenske krajine sta sprijala sveti red č. gospoda Halas Daniel iz Črenovec i Varga Jožef iz Bogojine. Molimo za te gospode, ki bodo letos kak novomešniki stopili pred božji oltar!

Slovenski obrednik. Sv. oča Pij XI. so lani novembra potrdili slovensko prestavo knjige »Rimski obrednik«, to je knjige, v šteroj so molitvi pri delitvi svestv, pokapanji, blagoslavljanji in procesijaj itd. Zednim so dovolili, da smejo te slovenske molitvi núcati pri obredaj vsi slovenskoga jezika duhovniki v našoj državi. To je velikoga pomena za nas, ar se bo v bodoče samo sv. meša obslužavala v latinskem jeziki, drugo bogoslúžje pa bo slovensko. Tak bomo duhovnika razmili i se bole približali zvišenomi cerkvenomi bogočastji.

Naši višesnji pastirje. Katoličanski púšpecje iz Jugoslavije so meli od 16. do 20. novembra skúпно spravešče v Zagrebi pod predsedstvom zagrebškega nadškofa dr. Bauera. Sklepe, ki jih je bilo 7, so poslali na pristojna višja mesta. Zadnji sklep guči o podpiranji brezposelnih siromakov v zimi. — Poslali so túdi katoličanom cele države dva pastirska lista; eden je bio od misijonstva. Molimo za naše púšpeke, da njim da Bog potrebno pomoč v vladanji katoličanske Cerkve pri nas.

Katoličani v Beogradu. Zdaj majo že pet katoličanskih far. Za njihove dúše skrbijo poleg svetnih duhovnikov frančiškani, lazaristi, asumpcionisti i jezuiti. Vseh katoličanov je nad 30.000. Lani se jih je narodilo 769, mrlo jih je 419, oženilo pa se je 417 parov. Daj Bog, da bi v našem glavnom varaši lepo cvelo krščansko življenje med katoličani!

Vojska Kristušova. Katoličanska Cerkev ma vse vkúp 321.000 duhovnikov; med teml je 64.000 redovnih mešnikov. Po razni delaj sveta so tak razdeljeni: v Evropi 252.000, v Ameriki 51.000, v Afriki 4800, v Aziji 10.500, v Australiji 2200. Lepa je armada nebeskoga Krala, ali za dve milijardi ljudi na zemli je premala. Prosimo Boga, da nam da dosta dobrih duhovnikov.

Preganjanje Cerkvi. Vsikdar je katoličanska Cerkev preganjana. šče v ednom kraji ne henja trpeti, že jo v drugom mesti preganjajo. Nasprotniki Kristušove vere núcajo za to različne pripomočke. Guvner edne mehikanske države je odločo, da sme biti v pokrajini kde je 500.000 ljudi, samo 25 duhovnikov. Túdi v Španiji je Cerkev že dosta trpela. Samo v ednom leti zadnjega upora je bilo uničenih 77 samostanov (kloštrov) i 54 cerkvi. Cerkev se bojúje s peklom i njena bo zmaga!